ladet den Fortolkning af Overeenskomsten 1851—52 falde, som han havde opstillet overfor Tydskland, idet han har indrømmet det engelske Cabinet, at det givne Tilsagn om ikke at incorporere Slesvig var af international Natur, og at Tydskland vilde være berettiget til at intervenere mod et saadant Skridt. Opfyldelsen af denne Forpligtelse, vedbliver Forfatteren, kan forsaavidt ikke frembyde Vanskeligheder, da der ingen Tvivl finder Sted fra nogen Side om, hvad der bør forstaaes ved den fuldbyrdede Incorporation; men til denne Forpligtelse knytter sig, som bekjendt, tillige den yderligere Forpligtelse heller ikke at foretage noget til Incorporationen sigtende Skridt, og heri seer Herr Raasløff hele Spørgsmaalet, forsaavidt angaaer Slesvigs fremtidige Stilling i Monarchiet. Opretholdelsen af Fællesforfatningen for Danmark-Slesvig kan imidlertid, selv efter Herr Raasløffs Mening, ikke betragtes som en paa Slesvigs Incorporation rettet Act, og Aarsagen til Europas ugunstige Optræden i den seneste Tid maa derfor tilskrives en paa andre Data støttet Mistillid til den danske Regjerings Hensigter; et af Hovedmomenterne seer Forfatteren i den indre ulægelige Modsætning mellem den størst mulige Frihed i alle Retninger i det egentlige Danmark og den mindst mulige Frihed i Slesvig, endog i en for saa naturlig anseet Ret som Sprogets frie Brug. Man har, som Forfatteren udtrykker sig, villet drive Nationalitetspolitik indenfor historiske Grændser, og Forholdene have udviklet sig bestandigt mere i denne fordærvelige og ukloge Retning; men det egentlige Vendepunkt er dog først indtraadt efter de holstenske Stænders sidste Samling i Marts 1861, og fra den Tid af har man forfulgt Planen om Slesvigs fuldstændige Underordning med en saadan Iver, at man endog staaer i Begreb med at kjøbe den for den høie Pris af Holstens Overordning, i den ubegribelige Tro, at man saa bedre vil kunne magte de slesvigske Forhold. Orla Lehmanns Indtrædelse i Ministeriet betragter Forfatteren som en af Ministeriet Hall stillet Gidsel for sine Hensigter i eiderdansk Retning, medens det fremdeles, efter hans Paastand, er notorisk, at Freden mellem „det hensynsløse Eider- og Incorporationsparti" og Ministeriet Hall — en Fred, som dette ikke har kunnet undvære — har hvilet paa den stiltiende Forudsætning fra Partiets Side, at Conseilspræsidenten ved en klog Manoeuvre vil vide at opnaae, hvad det selv helst ønskede at sætte igjennem ved et Statscoup. Den os anviste Plads er for begrændset, til at vi kunne imødegaae alle de af Forfatteren fremsatte Paastande; vi have kun villet vise, ved hvilken Tankegang han er kommen til at betegne Situationen saaledes: at der hos den danske Regjering forlanges nye og stærkere Garantier for Slesvigs Selvstændighed eller imod Skridt, som sigte til dets Incorporation.

For at Slesvig omsider kan komme til Ro og enhver Mistillid til Regjeringens Hensigter fjernes, foreslaaer Forfatteren et Middel, som vil forbause Læseren, nemlig Sprogrescripternes Ophævelse og Indførelsen af den fulde Sprogfrihed. En saadan Forholdsregel, mener han, vil levere det bedste practiske Beviis paa, at den danske Regjering ikke blot har Evne, men ogsaa Villie til at yde begge Parter lige Ret, da den vil unddrage „Daniserings eller Re-Daniserings Værket" sin hovedsagelige Næring. Derjom Forfatteren havde paastaaet, at Friheden overhovedet skulde bevirke, „at Slesvig slipper Tydskland", hvis han havde foreslaaet Indførelse af almindelig Valgret til Stænderforsamlingen, Communalfrihed, Pressefrihed og Associationsfrihed, saaledes at det virkelige slesvigske Folk kunde komme til at udtale sig, istedetfor de Tydskere, der hidtil udelukkende have ført det store Ord i denne saa gjennemagiterede Provinds, saa kunde man i det Høieste have beskyldt ham for at være ukjendt med Forholdene og gjøre ham opmærksom paa, at Friheden ikke bærer lige gode Frugter overalt. Men naar han for Alvor foreslaaer, at den bestaaende Sprogordning skal forandres ad forfatningsmæssig Vei, det vil sige ved Forhandling med Stænderforsamlingen, medens Afgjørelsen af, hvor det ene eller det andet Sprog skal være Communesprog, skal lægges i den communale eller locale Befolkuings egen Haand og uafhængiggjøres af dens frie Valg, uden at der i Forveien er gjort det ringeste Skridt for at forskaffe den dansksindede og dansktalende Almue den tilbørlige Beskyttelse og Indslydelse; saa kunne vi kun minde ham om, at Prindsen af Ligne, da man roste en mistænkelig Ministers Ærlighed, gav det korte, men syndige Svar: Monsieur, vous êtes ou trompeur, ou trompé, ou trompette. Endnu skulle vi blot tilføie, fordi det giver et godt Indblik i vor hele Stilling, at Hr. Raasløff forsikkrer i sin Fortale, at han uafbrudt har bekjendt sig til og forfægtet de i hans Skrift udtalte Anskuelser, og at Sprogsagen aldrig har været Gjenstand for nogen Drøftelse mellem ham som Departementschef og den daværende slesvigske Minister, Grev Carl Moltke, hvilket er meget troligt, da denne Statsmand var altfor overbeviist om de paa Frederik den 6tes Rescript af 1810 hvilende Sprogbestemmelsers Retfærdighed, til at han skulde have indladt sig paa at forsvare dem ligeoverfor en underordnet Embedsmand. Men hvorledes er det muligt, at den nærværende Conseilspræsident kan have tilbudt Hr. Raasløff den slesvigske Portefeuille, uden i Forveien at have erkyndiget sig om hans Anskuelser med Hensyn til dette Hovedpunkt i den slesvigske Administration? Og har han undladt det, hvorledes er det saa muligt, at Hr. Raasløff som Mand af Ære kan have fortiet, at han var uenig med det Cabinet, i hvilket han skulde indtræde, med Hensyn til en saa vigtig Sag, som Sprogforholdene i Slesvig? Det forekommer os aldeles ufatteligt. Forfatteren siger slutteslig, at den slesvigske Sag aldrig har staaet slettere end for Tiden, at den har bragt Europa i Harnisk imod os, og at der er fremkommet Forslag, som næsten ville gjøre Slesvig uafhængigt; men han synes ikke at indsee, at hans Brochure, der — udgaaet som et Memorandum fra det preussiske Udenrigsministerium — vilde have sine store Fortjenester, paa Grund af hans tidligere betroede Stilling vil forværre Situationen endnu mere; om han selv agter at udgive den paa Tydsk ligesom sin tidligere Piece „Die schleswigsche Sprachsache von Theophilus", gjør intet til Sagen, det vil nok blive besørget alligevel, og han vil da faae at see, med hvor stor Kløgt vore Fjender, sikkert meget imod hans Ønske, ville forstaae at exploitere en forhenværende dansk Ministers mildest talt høist ubetænksomme Udtalelser.

— Den polske Opstand, som man først hørte omtale med vantro Forbauselse, hilstes snart med Sympathi og Beundring. Denne ulige Tvekamp er et nyt Skuespil for Europa, der i lang Tid kun har vænnet sig til at troe paa Magtens Seire. Det betragter den med stedse tiltagende Sindsbevægelse, og i dette Øieblik følge Millioner Mennesker i alle Verdensdele med ængsteligt Blik den lille, ungdommelige Skare, der holder et stort Riges Armee i Skak og minder en afkræftet Tidsalder om, hvor stærk man er, naar man ikke frygter Døden. Hvilken Skjebne, der venter Polakkerne, det veed Ingen, men hele Verden conspirerer til Gunst for dem, og deres Fjender ere, trods deres overlegne Antal og rige Hjelpekilder, ligesaa bekymrede, som de selv ere rolige og standhaftige. Folkestemningen har paavirket Regjeringerne, især efter at Kongen af Preussens troløse Intervention i de polske Anliggender har forskaffet dem et antageligt Paaskud til at tale med. I England have baade Ministeriet og Parlamentet udtalt den bittreste Dadel over den russiske Politik i Polen, og uagtet Lord Palmerston neppe vil føre Krig for Polens Skyld, har han dog endnu ikke udtalt sig saaledes, at han har berøvet den polske Sags Venner ethvert Haab. I Frankrig er Regjeringen, belært af den uheldige Virkning, som Billaults første Tale frembragte, slaaet ind paa en Politik, der staaer bedre i Samklang med Nationalærens Fordringer og, hvad der vil sige mere, med dens egen Fordeel. Det træffer sig tillige saa heldigt, at det franske Cabinet har fundet en uventet Forbundsfælle i en Regjering, som det bekæmpede for to Aar siden og som hører til de Magter, der fik sin Part af Byttet, da Polen blev deelt. Østerrig har gjort fælles Sag med Frankrig mod Preussen, og det er sandsynligt, at det ogsaa vil understøtte denne Magts Forestillinger ligeoverfor Hoffet i St. Petersborg. Saaledes er den polske Sags øieblikkelige Stilling, forsaavidt som man kjender den af de alt offentliggjorte diplomatiske Actstykker. Man veed tillige, at i de Træfninger, der hidtil have fundet Sted mellem Langiewicz og de mod ham udsendte russiske Tropper, have disse endnu Intet kunnet udrette; at Dictatoren er rykket frem mod de russiske Stillinger i Michow, og at alle Adelsmarskalker i Lithauen have forlangt deres Afsked. Man veed tillige, at Fyrst Gortschakoff i en Rundskrivelse til de russiske Diplomatér i Udlandet har erklæret, at han ikke kan gaae ind paa de til Gunst for Polakkerne opstillede Fordringer, navnlig fordi de til det gamle Polen hørende Provindser i saa Fald vilde forlange at slutte sig til dem, hvilket vilde fremkalde det russiske Riges Sønderlemmelse. Derimod svæver man endnu i Uvished om Udfaldet af de diplomatiske Underhandlinger mellem Frankrig, Østerrig og Rusland; man venter, at Fyrst Metternich, der er kaldet fra sin Gesandtskabspost i Paris til Wien, skal oplyse sit Cabinet saaledes om Forholdene, at det vil kunne tage en endelig Beslutning. Udfaldet af hans Reise haaber man at erfare, naar Billault paa Regjeringens Vegne tager Ordet i Senatet under Discussionen om de til Gunst for Polen indkomne Petitioner. Det vil skee den 18de Marts, efterat Larochejaquelin og Grev Walewski have udtalt sig i Mødet den 17de; Telegraphen meddeler, at Larochejaquelin kaldte Bevægelsen i Polen revolutionair, og at Walewski protesterede herimod og erklærede, at Keiseren ikke betragtede den i dette Lys Tractaterne af 1815 turde man kun omtale for at forbande dem. De seneste Tildragelser i Polen vare tilstrækkelige til at forbittre Frankrig. Rusland gik ud paa at bringe England i Uenighed med Frankrig. Omstændighederne vare gunstige, Keiseren stod i Geniets fulde Kraft. Situationen saavel i det Indre som udadtil var fortræffelig, Øieblikket til at handle var kommet. Hvis Grev Walewski, der hører til Keiserens fortroligere Kreds, virkelig har ført et saadant Sprog, hvilket der er Grund til at betvivle, saa maa man snarere slutte sig til den mere sanguinske »Journ. d. Déb.«, der udtaler sin Glæde over, at den franske Udenrigsminister i sin Depeche til den franske Gesandt i St. Petersborg tilstaaer, at Regjeringen vilde være svag, hvis den stillede sig imod den offentlige Mening, hvilket Saint-Marc Girardin anseer som et Varsel om, at den vil stille sig i Spidsen for den, end til »L'Indépendance Belge«, som af den Omstændighed, at Udvalget i sin Betænkning foreslaaer, at gaae over til Dagsordenen, udleder, at Keiseren ingenlunde vil føre en Krig for at beskytte den polske Sag.

Er det Stormagternes Hensigt, at indblande sig i de polske Anliggender, saa er det kun i Humanitetens Navn, men ikke i Kraft af Tractater, at det kan skee. Man har i den senere Tid saa ofte sagt, at det var Tractaterne af 1815, hvis Overholdelse man nu vilde forlange af Rusland, og man glemmer ganske, at Tractaterne af 1815 ikke bleve skrevne for Folkenes, men for Fyrsternes Skyld. Alle de Garantier, der paa den Tid gaves Polakkerne, indeholdes i en Artikel af Wiener Congressens Slutningsact og lyde saaledes: „Polakkerne, Ruslands, Østerrigs og Preussens respective Undersaatter, skulle have en Folkerepræsentation og nationale Institutioner, ordnede ifølge den politiske Organisation, som enhver af de Regjeringer, hvortil de høre, anseer for gavnligt og tidssvarende at give dem." Man vil med et flygtigt Blik see, hvor findrig denne Artikel, hvis anden Deel ophæver den første, som begynder med et Løfte, som ender med et Afslag og egentlig kun er en Proclamation af Vilkaarlighedens Herredømme, virkelig er affattet. Det var ikke bedre bevendt med Alexander den Førstes Liberalitet ligeoverfor Polen. Alexander betragtede saa lidt den af ham givne Forfatning som en udtrykkelig Følge af Tractaterne af 1815, at han ikke engang ansaae sig forpligtet ved sin Ed; den 16de August 1817 skrev han, ifølge »Recueil des traités, conventions et actes diplomatiques concernant la Pologne« af Grev Augeberg, til sin Statholder i Warschau: „Hans Majestæt betragter ingenlunde de Velgjerninger, han har viist Landet, som uigjenkaldelige; han anseer disse Institutioner som forpligtende for Landet, men ingenlunde for sig. I den med sine Undersaatter indgaaede Pagt er han baade Dommer og Part; han vil ikke opfylde de af ham indgaaede Forpligtelser længere, end han i sin Viisdom anseer dem forenelige med Nationens Velvære." Polakkernes Befrielse kan altsaa ikke fremgaae af Tractaterne, men maa skyldes ganske andre Motiver. Siden den skjændige Deling i 1771 har Polen idelig givet Anledning til Uro, Kamp og Krænkelse af Folkeretten og hverken Alexanders Sledskhed eller Nicolaus' Brutalitet eller dets gamle Forbundsfællers Ligegyldighed have kunnet formaae det til at finde sig i sin Skjebne. Dem, der bebreidede det, at det ikke havde tilstrækkelig Livskraft, har det svaret ved at leve et heelt Aarhundrede under et Jernaag, udsat for Plyndringer, Pinsler og alle en forfærdelig Trældoms Afskyeligheder. I dette Øieblik er det kommet saa vidt, at Polen enten maa gjenoprettes, eller at hele den polske Race maa blive tilintetgjort og forsvinde. Europa maa vælge mellem at være Befrier eller Medskyldig. Og naar vi see den franske Regjering stille sig i forreste Række blandt dem, der ønske at spille Befriernes Rolle, saa tænker den ganske sikkert paa Ansvaret, om den end ikke lader sig lede af Æresfølelse. Keiseren mindes, at Louis Philippes Regjering troede at være meget snild, da den undgik at blande sig i Polens Anliggender, og han veed bedre end Nogen, at denne Omstændighed blev en af de vigtigste Aarsager til dens Fald.

— Opmærksomheden er i den Grad henvendt paa de polske Anliggender, at alt Andet træder i Skygge. Vi have derfor endnu kun at meddele, at Oppositionen i Frankrig, ledet af Dufaure og Carnot, har ifinde at vise sig langt virksommere ved de forestaaende Valg end tidligere, men at det endnu er meget tvivlsomt, om Thiers, der først havde ifinde at stille sig i Bordeaux, udfører sit Forsæt og optræder som Valgcandidat; at Mindefesten i Berlin den 17de Marts kun har havt et officielt Præg, medens Folket næsten afholdt sig fra enhver Deeltagelse deri; at Tillidsmænd, bestaaende af Italienere, der ere Østerrig hengivne, ere sammentraadte i Wien og have holdt deres første Møde for at raadslaae om en Forfatning for det venetianske Territorium, og at Tyrkiet paa Grund af den i Donaufyrstendømmerne og Grækenland herskende Gjæring sammentrækker Observationscorps baade ved Donau og ved den græske Grænse. I Amerika er der leveret adskillige Træfninger, der dog ere for ubetydelige til at have nogen Indflydelse paa Felttogets Skjebne; men Opsættelsen af det tilsigtede Angreb paa Vicksburg og Charleston synes ikke at tale til Gunst for de nordlige Stridskræfters Fremgang. En af deres Kanonbaade, der uhindret kom forbi Batterierne ved Vicksburg, er senere bleven erobret af de Confoederererede paa Red River, og det er aabenbart, at om end den hele Flotille skulde være usaarlig, vil intet Handelsskib dog være istand til at beseile Floden. General Rosencranz har i hele to Maaneder indtaget den samme Stilling, som efter Slaget ved Murfreesborough, og de Confoederererede have ødelagt Jernbanen mellem Louisville og Nashville, der sætter ham i Forbindelse med hans Operationsbasis. Han synes ikke at være stærk nok til at erobre Øst-Tennessee, hvor han maaskee vilde have truffet nogle af Unionens Tilhængere. De sydlige Stridskræfter ved Vicksburg ere efter al Sandsynlighed lige saa stærke som Beleiringshæren, og om to Maaneder vil Sommervarmen gjøre de af Unionens Tropper besatte Moser farligere end Fiendens Kanoner. Ifølge telegraphiske Efterretninger fra New-York af 7de Marts har der